

*“Morts de vells
sols i oblidats
que em trenquen
l'ànima només de
pensar-hi, perquè cal
imaginar-los un a un,
abandonats a casa,
morts tristíssimes,
vergonya i pecat
imperdonable de tota
una societat que cria
fills sense entranyes
i governants
insensibles”*

L'horrible mes

L'horrible mes d'agost d'aquest any 2003, que no ha estat un agost com els altres, almenys no des de la meua perspectiva. L'agost solia ser un mes pacífic i frívol, amb la gent a la muntanya o a la platja lluny dels sorolls del món, sorolls que també solien ser pocs i esmoreïts; amb els diaris difícilment llegibles a força d'insubstancialitat, distracció efímera, perquè a l'agost no passa res. Els periodistes fan vacances, com tothom, i fan vacances els governs en peça, perquè a l'agost no necessitem ministres ni consellers, ni presidents ni res, el món va sol, o més aviat no va. I un servidor, com els altres servidors del paper periòdic, omplíem pàgines inevitables amb vaguetats sovint escrites per endavant, per no fer malbé les sagrades vacances. En fi, agost era el mes inexistent, tancàvem el món, i esperàvem setembre, amb el futbol, les reunions polítiques i les picabaralles de l'inici del curs. Llavors vingué la gran calor d'enguany, i jo em vaig equivocar, en un article del mes de juliol, pensant que era una calor com les altres i que ens queixàvem de vici. Però no ha estat una calor com les altres: vaig tornar de la fresqueta de Suècia (fresqueta del clima, fresqueta de la vida en un país sense histèries visibles) i vaig trobar de nou la xafogor pesant, les nits sense dormir suant al llit, el torbament de cap i el desconcert dels nervis no habituats a aquests extrems i a tan llarga duració de la calor, i el pas dels dies sense ganes de res, ni tan sols de baixar a la platja on no corre un pèl d'aire, ni de caminar per la muntanya on la temperatura és causa d'esgotament prematur: deu ser que no estic programat per viure fora de la moderació climàtica, intel·lectual o emocional. I aprofitant el mes immoderat, han vingut també els focs als boscos, un dia i un altre a la tele, i l'arrossegament d'aquella miserable història de l'assemblea de Madrid, i els insults mutus dels polítics espanyols que aquest estiu s'esforcen a demostrar quin és el nivell de les seues idees i dels seus arguments, i el desastre progressiu a l'Iraq (amb el desastre perpetu de les idees d'alguns coneguts intel·lectuals nostres, que justifiquen quasi explícitament un atemptat brutal com el de la seu de l'ONU a Bagdad afirmant que això és obra de la “resistència”, com la dels francesos contra els nazis als anys quaranta!), el terror de les bombes als carrers de Jerusalem i el dels tancs a les ciutats de Palestina, i les matances sense fi de Libèria, i la grotesca mascarada de Marbella, que no ens hauria d'afectar (és allà a baix, no és el nostre país, se suposa) però que és un aparador expressiu de bona part de la política espanyola, valenciana inclosa (crec que no catalana, gràcies a Déu), i les declaracions del senyor Maragall estenen la vaga idea de la corona d'Aragó a una més vaga proposta de gran regió des d'Almeria fins a Montpeller o qui sap si Marsella (innocent fantasia, que tanmateix ha aixecat les ires idiotes de la gent del PP, inclosa molt especialment la del PP valencià). I el gran *black out* als Estats Units que demostra la brutal ineficàcia suïcida del nou capitalisme depredador, resurrecció vampiresca dels *robber barons* del segle XIX (però almenys aquells construïen ferrocarrils: aquests roben sense construir res). I sobretot, sobretot, la calor europea que no només ablaneix els cervells, en primer lloc els cervells ja ben molls dels polítics, sinó que s'ha convertit en epidèmia de morts massives, segurament desenes de milers de morts en tot el continent, reconegudes a França, amagades o ignorades en altres llocs com el regne d'Espanya (a França, deu mil morts; a Espanya, a penes cent: quina exemplar diferència!), morts de vells sols i oblidats que em trenquen l'ànima només de pensar-hi, perquè cal imaginar-los un a un, abandonats a casa, morts tristíssimes, vergonya i pecat imperdonable de tota una societat que cria fills sense entranyes i governants insensibles. I prou. Fa pocs dies, una tempesta nocturna, amb incendi de llamps sobre l'extensa mar, amb esclats de llum blanca i blava, la mar immensa brillant a instants d'acer i de plata, em va reconciliar una hora curta amb mi mateix.